

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Tdo/30/2015                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7106011421                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 24.06.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Juraj Kliment            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:7106011421.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného B. D. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2015 v Bratislave dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len minister spravodlivosti) podané v prospech obvineného B. D., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 14. augusta 2012, sp. zn. 4 Tos 68/2012, a rozhodol

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie ministra spravodlivosti sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo 4. októbra 2007, sp. zn. 3 T 111/2006, bol obvinený B. D. (ďalej už len obvinený) uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v Košiciach v kancelárii spoločnosti MANPOWER na ul. Mlynskej č. 21 dňa 19. apríla 2006 asi o 11.30 hod. vyhrážal sa D. D., že keď nebude mať do druhého dňa na účte výplatu a nedostane stravné lístky, následne vytiahol pištoľ, touto sa oháňal a D. D. sa vyhrážal, že si môže chystať truhlu.

Okresný súd Košice I (ďalej už len súd prvého stupňa) ho za to odsúdil podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, § 51 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov, ktorý mu podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložil a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu ustanovil skúšobnú dobu 4 (štyri) roky s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. uložil súd obvinenému obmedzenie nepriblížiť sa k poškodenému D. D. na vzdialenosť kratšiu ako 5 (päť) metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydlia poškodeného.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd uložil obvinenému trest prepadnutia vecí - pištole na poplašné kapsle striebornej farby o dĺžke 20 cm s tým, že podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 27. februára 2008, sp. zn. 4 To 110/2007, ktorým boli odvolania obvineného a okresného prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Súd prvého stupňa uznesením z 11. júla 2012, sp. zn. 3 T 111/2006 podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. vyslovil, že obvinený sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a nariadil mu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podala sťažnosť obhajkyňa obvineného Mgr. Lenka Mackaľová. V písomných dôvodoch poukázala na ustanovenie § 52 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého výnimočne môže súd, vzhľadom na okolnosti prípadu, ponechať probačný dohľad v platnosti, hoci odsúdený svojím konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu. Je toho názoru, že boli splnené podmienky na vyslovenie, že sa odsúdený osvedčil, o čom svedčia pravidelne podávané správy OR PZ, OO PZ Košice - Nad jazerom a tiež skutočnosť, že nie je známe, že by sa dopustil trestného činu, či priestupku. Nariadenie výkonu trestu odňatia slobody pre porušenie povinnosti hlásiť sa u probačného úradníka, pri súčasnom dodržaní ostatných povinností a pri vedení riadneho spôsobu života považuje za neprimerane prísny postih. Navrhla preto, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a sám rozhodol tak, že sa obvinený osvedčil, alternatívne vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade podanej sťažnosti Krajský súd v Košiciach ako nadriadený orgán podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom predchádzajúce a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná, preto ju uznesením zo 14. augusta 2012, sp. zn. 4 Tos 68/2012, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Obvinený bol dodaný do výkonu trestu odňatia slobody 30. apríla 2014.

Prvostupňovému súdu bolo 26. marca 2015 doručené dovolanie ministra spravodlivosti smerujúce proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 14. augusta 2012, sp. zn. 4 Tos 68/2012, ktoré podal na podnet obvineného a v jeho prospech.

Dovolanie podal podľa § 369 ods. 1 Tr. por. z dôvodu podľa § 371 ods. 2 Tr. por. argumentujúc tým, že zo spisu sp. zn. 3 T 111/2006 je zrejmé, že neboli zaobstarané zákonom obligatórne predpokladané dokumenty pre rozhodnutie. Zákon ustanovuje povinnosť obstarat tieto dokumenty vždy, bez ohľadu na to, či súd rozhoduje o osvedčení, resp. neosvedčení sa odsúdeného počas alebo po skúšobnej dobe. Z probačného spisu sp. zn. 7 Pr 2/2008 je zrejmé, že uvedená obligatórna dokumentácia pre rozhodnutie bola zabezpečená až po rozhodnutí súdu prvého stupňa o neosvedčení sa obvineného (11. júla 2012), a to konkrétne odpis z registra trestov až po 31. júli 2012 (pečiatka podania na pošte, pečiatka doručenia súdu absentuje) a po 10. septembri 2012 (dátum vydania správy o povesti, pečiatka doručenia súdu absentuje).

Aj z uvedeného probačného spisu je zrejmé, že k dátumu rozhodovania súdu (11. júla 2012) probácia ukončená nebola, pretože správa o ukončení probácie je až z 13. septembra 2012, pričom je nemysliteľné, aby probácia trvala naďalej aj po právoplatnosti rozhodnutia o neosvedčení sa v skúšobnej dobe (14. augusta 2012).

Treba konštatovať, že súd pri rozhodovaní o neosvedčení sa obvineného porušil ustanovenia zákona a nekonal tak, aby si zabezpečil úplné informácie pre rozhodnutie vo veci v zmysle § 418 ods. 1 Tr. por. Navyše súd porušil aj ustanovenie § 418 ods. 2 Tr. por., keď prakticky od 25. októbra 2011 až do svojho rozhodnutia dňa 11. júla 2012 nekomunikoval s probačnou a mediačnou úradníčkou, ktorá bola poverená vykonávať probačný dohľad, neoznámil jej skutočnosť, že koná o neosvedčení sa obvineného, ani jej neuložil v zmysle § 418 ods. 2 Tr. por. zabezpečiť ďalšie podklady v zmysle zákona.

Napriek tomu probačná a mediačná úradníčka konala aj po 25. októbri 2011 v zmysle zákona, viedla u obvineného probačný dohľad a zabezpečovala zákonné predpoklady pre riadne rozhodnutie v zmysle § 52 Tr. zák. Je možné konštatovať, že predpoklady pre rozhodnutie súdu podľa § 52 Tr. zák. boli vytvorené až po 13. septembri 2012, kedy probačná a mediačná úradníčka ukončila probačný dohľad, na ktorý bola poverená. Bolo povinnosťou súdu informovať probačnú a mediačnú úradníčku o postupe súdu, ktorý môže mať dosah na výkon jej povinností (informácia o tom, že koná o neosvedčení sa obvineného), ako aj bolo povinnosťou súdu zabezpečiť si všetky potrebné podklady pred rozhodnutím od tejto probačnej a mediačnej úradníčky.

Ak by súd konal v zmysle ust. § 418 ods. 2 Tr. por., bol by od probačnej a mediačnej úradníčky zistil aktuálnu adresu obvineného pre doručovanie, ktorú oznámil probačnej a mediačnej úradníčke 12. januára 2012 a nemusel by adresovať písomnosti v druhej polovici januára 2012 na adresu A. X, D. a neskôr na adresu I. Y. B. XX/XX, XXX XX E. I., Srbsko v máji 2012, pretože probačná a mediačná úradníčka disponovala aktuálnou adresou obvineného už od 12. januára 2012. Pochybením súdu tak došlo k nehospodárnosti konania ako aj zbytočným prietahom a v konečnom dôsledku k porušeniu procesných práv obvineného, keď sa konalo v jeho neprítomnosti, hoci adresa pre doručovanie v zahraničí bola súdu cez probačný spis známa.

Z uvedeného vyplýva, že súd v rozpore s ustanovením § 418 ods. 2 Tr. por. nekomunikoval s probačnou a mediačnou úradníčkou a na základe uvedeného pochybil pri rozhodovaní o neosvedčení sa obvineného po skúšobnej dobe a porušil ustanovenie § 418 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.

Krajský súd v Košiciach bol v konaní sp. zn. 4 Tos 68/2012 povinný zisťovať aj zákonnosť konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, pričom toto neurobil, preto neodhalil pochybenia okresného súdu. Tým došlo aj k porušeniu § 192 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a následnej neaplikácii správneho ustanovenia, ktorým v tomto prípade muselo nevyhnutne byť ustanovenie § 194 ods. 1 Tr. por.

K procesným pochybeniam súdu je potrebné zdôvodniť aj potrebu podania dovolania z hľadiska možnej zmeny rozhodnutia, ktorá by mohla ovplyvniť postavenie obvineného. Je potrebné konštatovať, že v prípade, že by súd rozhodoval na základe úplných podkladov, musel by vziať do úvahy aj ďalšie okolnosti, svedčiace v prospech obvineného (že sa počas skúšobnej doby nedopustil spáchania trestného činu ani priestupku, že splnil obmedzenia uložené počas skúšobnej doby, a to že sa nestýkal s poškodeným, že aj napriek neúčasti na probačnom dohľade v stanovenom termíne sa dobrovoľne prihlásil u probačnej a mediačnej úradníčky v dodatočnom termíne dňa 12. januára 2012, že záverečná správa z probačného dohľadu konštatuje, že obvinený podmienky probačného dohľadu splnil).

Aj napriek tomu, že sa obvinený nezúčastnil nariadeného termínu probačného dohľadu a opomenul oznámiť údaj o zmene pobytu, toto porušenie podmienok probačného dohľadu sa v spojení s ďalšími skutočnosťami, na ktoré súd pri rozhodovaní neprihliadol, hoci na ne prihliadnuť mal a mohol, môže javiť ako nie až také závažné.

Treba totiž poukázať na skutočnosť, že § 52 ods. 1 Tr. zák. umožňuje aj v prípade porušenia podmienok probačného dohľadu nenariadiť trest, ale urobiť opatrenia podľa § 52 ods. 1 písm. a/ alebo b/ Tr. zák.

Nariadenie výkonu nepodmienečného trestu teda nie je obligatórnym následkom porušenia podmienok probačného dohľadu. Treba totiž vziať do úvahy aj dôvod, ktorý viedol obvineného k odchodu do zahraničia, a to snaha o to „viesť riadny život“, t. j. nájsť si prácu a zarábať si na živobytie, čo pre neho v Slovenskej republike dlhodobo nebolo možné, keďže bol od začiatku skúšobnej doby nepretržite vedený ako nezamestnaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny.

Je potrebné odlišovať závažnejšie a menej závažné porušenia probačného dohľadu, obmedzení a povinností s tým spojených. Nariadenie výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody predstavuje

najprísnejšiu sankciu, akú je možné za takéto porušenie probačného dohľadu nariadiť. Ak uvážime, že spáchanie ďalšieho trestného činu v skúšobnej dobe môže viesť rovnako maximálne k nariadeniu nepodmienečného trestu odňatia slobody, javí sa v uvedenom prípade rovnaká sankcia za oveľa menej závažné porušenie povinností „viesť riadny život“ neprimerane prísna. Súd tak porušil zásadu proporcionality trestania, ktorá aj v tomto prípade musí prichádzať do úvahy.

Súd zároveň tým, že nemal všetky potrebné podklady k rozhodnutiu, opomenul prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré svedčili v prospech obvineného a odoprel mu tak právo na uplatnenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností.

Minister spravodlivosti preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 Tos 68/2012, zo 14. augusta 2012, bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 10, ods. 12, § 192 ods. 1 písm. b/, § 194 ods. 1, § 418 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v neprospech obvineného;

podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 Tos 68/2012, zo 14. augusta 2012, a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;

podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Košiciach, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Zároveň postupom podľa § 380 ods. 4 Tr. por. minister spravodlivosti prerušil obvinenému výkon trestu odňatia slobody dňom 23. marca 2015.

Okresný súd Košice I vyzval obvineného, aby si pre dovolacie konanie v určenej lehote zvolil obhajcu. Po márnom uplynutí stanovenej lehoty bol obvinenému podľa § 373 ods. 5 Tr. por. ustanovený obhajca JUDr. Gerhard Zvolánek. Prostredníctvom tohto obhajcu sa obvinený vyjadril k podanému dovolaniu tak, že súhlasí s jeho dôvodmi a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech v tých ustanoveniach, ako sa uvádza v dovolaní a aby zrušil napadnuté uznesenie aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

K podanému dovolaniu sa stručne vyjadril aj prokurátor okresnej prokuratúry, ktorý dovolanie ministra spravodlivosti označil za dôvodné a navrhol, aby mu dovolací súd vyhovel.

Spisový materiál spolu s dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 15. mája 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) po preskúmaní predloženého spisového materiálu a obsahu dovolania najskôr skúmal, či sú splnené zákonné podmienky pre vecný prieskum napadnutého rozhodnutia v dovolacom konaní, najmä či dovolanie bolo podané oprávnenou osobou a či je prípustné.

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 369 ods. 1 Tr. por. dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 372 ods. 1 Tr. por. oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len

vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Podľa § 371 ods. 2 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienkach prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienene odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienkach prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste.

Trestný poriadok nepriznáva stranám trestného konania právo napádať dovolaním rozhodnutie, ktorým bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienene odložený. Toto právo patrí len ministrovi spravodlivosti, ktorý ale smie dovolanie podať len na podnet, nikdy nie z vlastnej iniciatívy. Podnet ministrovi pritom môže podať iba osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1. Len vtedy hovoríme o podnete s tzv. materiálnym účinkom (viď Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu § 369 ods. 1 a § 372 Tr. por. zo dňa 26. mája 2009 publikované pod por. č. 33 v čísle 4/2009).

Keďže stranám trestného konania absentuje priamy prístup k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 2 Tr. por., nepochybne patria do okruhu oprávnených podnecovateľov. Aby podnet strany mal aj materiálny účinok, je treba aby strana súčasne spĺňala i podmienku v zmysle § 372 ods. 1 Tr. por., teda aby pred podaním podnetu využila svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu a o ňom bolo rozhodnuté. Táto podmienka v posudzovanom prípade splnená bola, lebo to bol obhajca obvineného, kto podal sťažnosť, na podklade ktorej Krajský súd v Košiciach vydal dovolaním napadnuté rozhodnutie. Podnet obvineného preto mal materiálny účinok, v dôsledku čoho minister spravodlivosti bol osobou oprávnenou na podanie dovolania.

Dovolanie bolo taktiež podané proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné. Na podporu tohto záveru treba uviesť, že ustanovenie § 371 ods. 2 Tr. síce výslovne nespomína rozhodnutie o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienene odložený s probačným dohľadom, avšak aj tento typ rozhodnutia dovolaciemu prieskumu podlieha. Z hľadiska ustanovenia § 371 ods. 2 Tr. por. je totiž podľa názoru dovolacieho súdu podstatným znakom len to, či rozhodnutie má charakter rozhodnutia o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienene odložený. Naopak, nepodstatné je to, či bol výkon trestu podmienene odložený s probačným dohľadom alebo bez neho. V opačnom prípade by dochádzalo celkom nedôvodne k vylúčeniu predmetného typu rozhodnutia z dovolacieho prieskumu, čo iste nebolo úmyslom zákonodarcu.

Dovolací súd ďalej zistil, že boli splnené aj ďalšie zákonné podmienky, lebo dovolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a že dovolanie spĺňa obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.).

Zároveň ale dovolací súd zistil aj to, že dovolanie ministra spravodlivosti nie je dôvodné, nakoľko je zjavné, že nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 2 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení §

371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Tento princíp treba mať na zreteli i pokiaľ ide o výnimočné oprávnenie ministra spravodlivosti dovolaním podľa § 371 ods. 2 Tr. por. zasahovať do právoplatných rozhodnutí o výkone trestu, ktorých výkon bol podmienene odložený. Aj tu platí, že nie každé porušenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku zakladá ministrom uplatnený dovolací dôvod.

V posudzovanom prípade bol obvinený súdom prvého stupňa odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, § 51 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Výkon trestu mu súd podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu 4 (štyri) roky s probačným dohľadom. Podľa § 51 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. uložil súd obvinenému obmedzenie nepriblížiť sa k poškodenému D. D. na vzdialenosť kratšiu ako 5 (päť) metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydľia poškodeného. Zároveň obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí - pištole na poplašné kapsle striebornej farby o dĺžke 20 cm s tým, že podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť 27. februára 2008. Koniec skúšobnej doby podmieneneho odsúdenia s probačným dohľadom bol súdom prvého stupňa stanovený na 27. februára 2012 (správne 28. februára 2012).

Z pripojeného spisového materiálu súdu prvého stupňa sp. zn. 7 Pr 2/2008 dovolací súd zistil, že skutočný probačný dohľad nad obvineným začal až 16. decembra 2008 (!!!) vytvorením dohľadového spisu a predvolaním obvineného na prvý termín probácie - 12. januára 2009. Probačný dohľad tak začal bezmála po roku od právoplatnosti rozsudku, ktorým bol uložený. Zo zápisnice spisanej o tomto úkone dovolací súd zistil, že probačnému úradníkovi mimo iné obvinený uviedol, že nemá záujem odísť pracovať do zahraničia, resp. mimo územia Slovenskej republiky a v rámci programu probácie bude dodržiavať obmedzenie uložené rozhodnutím súdu a okamžite hlásiť zmeny PaMÚ, a to zmeny týkajúce sa pobytu, zamestnania a podobne. Zápisnicu obvinený vlastnoručne podpísal.

Obvinený zároveň vlastnoručne podpísal i dohľadový probačný plán, v rámci ktorého sa zaviazal okrem iného dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi v stanovených lehotách, vopred sa ospravedlniť z určeného termínu, ktorého sa nebude môcť zúčastniť a tiež informovať mediačného a probačného úradníka o svojom pobyte, zamestnaní, ... a iných okolnostiach dôležitých pre plnenie podmienok probačného dohľadu.

Súčasťou dohľadového spisu je i poučenie o povinnostiach vyplývajúcich z probačného dohľadu a trestných následkoch nedodržiavania povinností alebo obmedzení uložených súdom v rámci probačného dohľadu, ktoré poučenie obvinený taktiež vlastnoručne podpísal. Osobitne bol pritom obvinený poučený vopred oznamovať probačnému úradníkovi vzdialenie sa z miesta pobytu.

Ďalší termín probácie bol obvinenému určený na 26. mája 2009. Zo zápisnice o probácii z uvedeného dňa je zrejmé, že sa obvinený na tento termín osobne dostavil a mimo iné uviedol, že v priebehu leta mieni odísť za rodinou do Srbska, kde sa zdrží cca 4 - 5 týždňov. Zároveň uviedol telefónny kontakt na manželku. Ďalšie termíny probácie boli obvinenému určené na 4. septembra 2009 a 13. mája 2010. Zo zápisníc o úkonoch je zrejmé, že obvinený sa na oba termíny riadne dostavil a mimo iné zakaždým uviedol, že sa u neho nič nezmenilo a trvalé bydlisko má na adrese D., A. X. Na ďalší termín probácie určený na 13. septembra 2010 sa obvinený nedostavil. Dostavil sa až o tri dni neskôr, 16. septembra

2010. Zo zápisnice z uvedeného dňa vyplynulo, že obvinený svoju neúčast' na termíne probácie 13. septembra 2010 ospravedlnil tým, že na termín zabudol. Uviedol tiež, že v priebehu mesiaca august bol v Srbsku u rodičov.

Ďalší termín probácie bol obvinenému určený na 13. mája 2011. Na uvedený termín sa obvinený nedostavil a svoju neúčast' nijako neospravedlnil. Nový termín probácie bol určený na 27. októbra 2011. Predvolanie na uvedený termín z adresy, ktorú obvinený uviedol ako adresu trvalého pobytu, si obvinený neprevzal. Zásielku prevzala jeho manželka, ktorá následne telefonicky probačnému úradníkovi oznámila, že jej manžel sa ešte v januári 2011 od rodiny odsťahoval späť do Srbska, kde má rodičov a o rodinu v Košiciach nejaví žiaden záujem, na základe čoho ona vo februári 2011 podala návrh na rozvod. Uviedla, že od februára 2011 ju manžel nekontaktoval. Zároveň uviedla adresu rodičov obvineného v Srbsku.

Na základe týchto skutočností probačný úradník vyhotovil priebežnú správu o výkone probácie, v ktorej zhrnul vyššie uvedené fakty konštatujúc, že obvinený porušil povinnosť osobne sa hlásiť v určených lehotách a oznamovať vzdialenie sa z miesta pobytu. Popísaným postupom si probačný úradník splnil zákonnú povinnosť bezodkladne informovať súd o porušení podmienok dohľadu zo strany obvineného. O takomto možnom postupe zo strany probačného úradníka bol obvinený na začiatku probácie riadne poučený.

Správa probačného úradníka bola založená do spisu sp. zn. 3 T 111/2006 dňa 26. októbra 2011 (v spise na č. l. 106 - 116).

Dňa 9. januára 2012 bolo súdu prvého stupňa doručené podanie manželky obvineného (v spise na č. l. 119), v ktorom uviedla, že obvinený sa od 10. januára 2011 do 31. decembra 2011 zdržiaval v Srbsku, že 31. decembra 2011 sa vrátil do ich spoločného bytu v D. na adrese A. X, na základe čoho sa ona spolu s deťmi z bytu odsťahovala, aby predchádzala konfliktom s obvineným, ktorý ju mal v minulosti napadnúť nožom, vyhrážať sa jej zabitím, obmedzovať jej aj deťom osobnú slobodu a prepadnúť ju na ulici. Predseda senátu predmetné podanie odstúpil orgánom činným v trestnom konaní na preverenie, či nedošlo k spáchaniu trestného činu.

Na podklade správy probačného úradníka začal súd konať a určil termín verejného zasadnutia na 6. februára 2012. Predmetom verejného zasadnutia bolo rozhodnúť o osvedčení resp. neosvedčení sa obvineného. Na termín predvolal obvineného z adresy A. X, D. jednak poštou, ale aj prostredníctvom OO PZ. Obvinenému sa predvolanie nepodarilo doručiť ani poštou, ani hliadkou OO PZ, nakoľko sa na uvedenej adrese nezdržiaval.

Medzičasom sa obvinený dostavil bez predvolania k probačnému úradníkovi 12. januára 2012, kde do zápisnice uviedol, že sa v súčasnosti zdržiava v Srbsku - Belehrade, kde pracuje v rafinérii, v dedinke Starčevo, že na územie Slovenskej republiky prišiel len z dôvodu, že si chce usporiadať záležitosti ohľadom bytu, že nemá záujem na našom území pracovať, nechce tu ani žiť a na Slovensko bude dochádzať prevažne za účelom návštevy svojej rodiny. Probačný úradník súdu prvého stupňa do spisu sp. zn. 3 T 111/2006 správu o tejto probácii nezaslal.

Predseda senátu 23. marca 2012 vydal príkaz na zatknutie. Oddelenie pátrania a výjazdov, Odbor kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru SR Košice podaním doručeným súdu 19. apríla 2012 oznámilo, že obvinený sa zdržuje v Srbsku na adrese I. Y. B. XX/XX, E. I..

Dňa 30. marca 2012 bolo súdu prvého stupňa doručené uznesenie Obvodného oddelenia Policajného zboru SR (ďalej len OO PZ) Košice - Nad jazerom z 26. marca 2012, sp. zn. ČVS: ORP-811/JA-KE-2012 (v spise na č. l. 126), z ktorého vyplynulo, že poverený príslušník PZ skutočností tvrdené manželkou obvineného, kvalifikované ako podozrenie z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. preveril a následne vec postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odmietol, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Tr. por.

Z odôvodnenia tohto uznesenia mimo iné vyplynulo, že manželka obvineného z dôvodov rozvedených v jej podaní z 9. januára 2012 trestné oznámenie na obvineného podať nechcela. Avšak chcela a zároveň aj podala na obvineného trestné oznámenie pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3, písm. b/ Tr. zák., pretože si obvinený podľa tvrdení manželky neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči ich dvom deťom A. a A. od januára 2005 do súčasnej doby, t. j. do 26. marca 2012, čím takto na výživnom spolu na obe deti dlhuje sumu vo výške najmenej 4.400,- Eur. Ako sa konštatuje v odôvodnení, táto časť trestného oznámenia bola v ten istý deň na základe vecnej príslušnosti odstúpená na OR PZ Košice, Odbor kriminálnej polície.

Predseda senátu určil nový termín verejného zasadnutia na 28. mája 2012, na ktorý predvolal obvineného zo spomínanej adresy v Srbsku. Zásielka doručovaná poštou sa z uvedenej adresy vrátila s poznámkou pošty - déménage (v preklade odsťahovaný, resp. presťahovaný). Na základe uvedených zistení predseda senátu na tomto verejnom zasadnutí opatrením rozhodol, že podľa § 358 ods. 1, § 360 Tr. por. sa proti obvinenému bude konať ako proti ušlému a podľa § 277 ods. 1 Tr. por. s použitím § 298 Tr. por. odročil verejné zasadnutie na 11. júla 2012. Opatrením z toho istého dňa ustanovil obvinenému za obhajcu JUDr. Lenku Mackaľovú a predvolanie obvineného vyvesil i na úradnej tabuli súdu.

Na verejnom zasadnutí 11. júla 2012 následne súd prvého stupňa uznesením z 11. júla 2012, sp. zn. 3 T 111/2006, podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. vyslovil, že obvinený sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia neosvedčil a nariadil mu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vyššie citované uznesenie súdu prvého stupňa nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo 14. augusta 2012, sp. zn. 4 Tos 68/2012, ktorý sťažnosť ustanovenej obhajkyne obvineného JUDr. Lenky Mackaľovej podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Citované uznesenie krajského súdu bolo napadnuté dovolaním ministra z dôvodov rozvedených vyššie v texte tohto rozhodnutia.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatelovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Ustanovenie § 49 ods. 2 platí rovnako.

Podľa ods. 2 citovaného paragrafu pri určení probačného dohľadu ustanoví súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd uloží obmedzenia alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou probačného dohľadu.

Podľa ods. 5 citovaného paragrafu páchatel', ktorému bol uložený probačný dohľad, je povinný strieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Podľa § 52 ods. 1 Tr. zák., ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. Výnimočne môže súd, vzhľadom na okolnosti prípadu, ponechať probačný dohľad v platnosti, hoci odsúdený svojím konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže

a/ primerane predĺžiť probačný dohľad, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu probačného dohľadu ustanoveného v § 51 ods. 2,

b/ uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo povinnosti, alebo



c/ nariadiť kontrolu uložených primeraných obmedzení alebo povinností technickými prostriedkami, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu a ak takáto kontrola nebola doposiaľ nariadená.

Podľa § 418 ods. 1 Tr. por. súd sleduje správanie osoby odsúdenej na trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienene odložený s probačným dohľadom počas skúšobnej doby. Zisťuje najmä, ako odsúdený plní povinnosti a obmedzenia vyplývajúce z uloženého probačného dohľadu; na ten účel robí najmä písomné dožiadania na orgány štátnej správy alebo obec a záujmové združenie občanov v mieste bydliska odsúdeného a zamestnávateľa odsúdeného. Pred vydaním rozhodnutia si súd vždy vyžiada z registra trestov odpis registra trestov odsúdeného od útvaru Policajného zboru, v ktorého obvode má odsúdený pobyt, správu o tom, či sa nevedie proti nemu trestné stíhanie, a od orgánu, ktorý prejednáva priestupky, či nebol v skúšobnej dobe postihnutý za obdobný priestupok.

Podľa § 418 ods. 2 Tr. por. zisťovaním podľa odseku 1 predseda senátu poverí probačného a mediačného úradníka.

Podľa § 419 ods. 1 Tr. por. o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil alebo či sa nariadi výkon trestu odňatia slobody, rozhodne súd na verejnom zasadnutí. Na verejnom zasadnutí rozhodne tiež o prípadnom predĺžení skúšobnej doby u mladistvého.

Podľa § 419 ods. 2 Tr. por. proti uzneseniu podľa odseku 1 je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Podľa § 419 ods. 3 Tr. por. rozhodnutie o tom, že sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť predseda senátu.

Podľa § 419 ods. 4 Tr. por. ak súd rozhodne, že odsúdený sa v skúšobnej dobe neosvedčil, nariadi výkon trestu odňatia slobody a rozhodne súčasne aj o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Ďalej súd pokračuje podľa § 408.

Súd prvého stupňa rozhodnutie o neosvedčení sa obvineného zdôvodnil tým, že obvinený v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia porušil povinnosti, ktoré mu boli súdom uložené, konkrétne osobne sa hlásiť probačnému a mediačnému úradníkovi v lehotách, ktoré mu určí a vopred tomuto oznamovať vzdialenie sa z miesta pobytu, z čoho nemožno vyvodiť záver, že v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia viedol riadny život.

Krajský súd v Košiciach v odôvodnení dovolaním ministra napadnutého uznesenia uviedol, že prvostupňový súd správne poukázal na skutočnosť, že obvinený v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia porušil povinnosti, ktoré mu boli súdom uložené, a to osobne sa hlásiť probačnému a mediačnému úradníkovi v lehotách, ktoré mu určí a vopred tomuto oznamovať vzdialenie sa z miesta pobytu. Na podklade takto zistených skutočností dospel aj krajský súd k záveru, že podmienene odsúdenie nespĺnilo u obvineného svoj účel, a že tento v skúšobnej dobe bez akýchkoľvek pochybností porušil povinnosti, ktoré mu boli súdom uložené, v dôsledku čoho bolo treba rozhodnúť o premene podmienene odsúdenia na nepodmienený.

Z dikcie ustanovenia § 52 ods. 1 Tr. zák. je zrejmé, že na to, aby súd vyslovil, že sa odsúdený v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia s probačným dohľadom osvedčil (ďalej len rozhodnutie o osvedčení), musia byť súčasne (kumulatívne) splnené tri zákonné podmienky. Konkrétne odsúdený musí

- 1) viesť riadny život,
- 2) dodržať podmienky probačného dohľadu a
- 3) splniť súdom uložené obmedzenia a povinnosti.

Naopak, pre rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe a nariadení nepodmieneného trestu odňatia slobody (ďalej len rozhodnutie o neosvedčení) stačí porušenie ktorejkoľvek z týchto podmienok, ku ktorému v priebehu skúšobnej doby preukázateľne dôjde. Porušenie pritom musí byť podstatné, nepostačia napr. len drobné morálne poklesky v správaní sa odsúdeného v rámci povinností

viest' riadny život, či menej významné porušenie niektorej povinnosti, pokiaľ k nemu nedochádza opakovane (sústavne). Či ide o podstatné porušenie, treba vždy posudzovať v kontexte konkrétneho prípadu.

V posudzovanom prípade súd prvého stupňa na podklade priebežnej správy probačného úradníka začal už v priebehu skúšobnej doby rozhodovať o neosvedčení sa obvineného z dôvodu nedodržiavania podmienok probačného dohľadu, konkrétne povinnosti osobne sa hlásiť probačnému úradníkovi v lehotách, ktoré mu určí a vopred tomuto oznamovať vzdialenie sa z miesta pobytu. S týmto záverom sa stotožnil i krajský súd.

Dovolací súd sa so závermi oboch súdov taktiež stotožňuje. Za potrebné považuje poznamenať, že zmyslom probačného dohľadu v trestnom konaní je okrem iného udržať páchatel'a v spoločnosti resp. mimo ústavu na výkon trestu odňatia slobody (ide o tzv. udržiavaciu funkciu probačného dohľadu), avšak len pri súčasnom zabezpečení kontroly plnenia povinností a obmedzení uložených súdom podľa § 51 ods. 3, ods. 4 Tr. zák. Páchatel', ktorému bol uložený probačný dohľad, je priamo zo zákona (§ 51 ods. 5 Tr. zák.) povinný strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným úradníkom. Je teda povinný podrobiť sa dohľadu probačného úradníka. Bez kontroly dodržiavania podmienok probačný dohľad neplní svoje funkcie a stráca svoj zmysel. Elementárnym predpokladom kontroly pritom je, že odsúdený ako kontrolovaný subjekt s probačným úradníkom spolupracuje. O rozsahu a forme spolupráce je na začiatku každého probačného dohľadu odsúdený riadne poučený. Inak tomu nebolo ani v tomto prípade.

Dôležité je tiež podotknúť, že pri výkone probačného dohľadu to nie je odsúdený, kto určuje termíny stretnutí s probačným úradníkom. Naopak, odsúdený je povinný sa dostaviť na termín, ktorý mu určí probačný úradník, po prípadnej predchádzajúcej vzájomnej dohode s odsúdeným, ktorá však nie je podmienkou. Tu je namieste poukázať na fakt, že odsúdený sa bez predchádzajúceho ospravedlnenia nedostavil už v poradí na piaty termín probácie určený na 13. septembra 2010. Dostavil sa až o tri dni neskôr, 16. septembra 2010. Do zápisnice o úkone uviedol, že sa ospravedľuje, ale na termín probácie zabudol (!!!). Okrem iného je zo zápisnice zrejmé aj to, že probačný úradník odsúdeného osobitne upozornil na povinnosť okamžite hlásiť zmeny týkajúce sa pobytu, zamestnania a pod.

V kontexte vyššie rozvedených úvah je možné takéto trojdňové oneskorenie na termín probácie považovať za menej významné porušenie povinnosti probačného dohľadu, no len pokiaľ by k nemu nedochádzalo opakovane. Avšak opustenie územia Slovenskej republiky v skúšobnej dobe na obdobie takmer jedného roka (od 10. januára do 31. decembra 2011) bez predchádzajúceho informovania probačného úradníka, je podľa dovolacieho súdu tak vážne porušenie podmienok probačného dohľadu, ktoré môže bez ďalšieho založiť dôvodnosť rozhodnutia o neosvedčení sa odsúdeného. Odchodom z územia Slovenskej republiky odsúdený totiž zmari možnosť akejkolvek kontroly nad svojou osobou, čím probačný dohľad stráca svoj zmysel. Odsúdený sa dostáva mimo jurisdikciu slovenských súdov, v posudzovanom prípade (Srbsko) i mimo územia členských štátov únie. V týchto prípadoch probačný úradník nevie správanie sa odsúdeného v cudzine preveriť buď vôbec, alebo len s nepomernými ťažkosťami.

Otázku splnenia podmienok pre rozhodnutie súdu o osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe s uloženým probačným dohľadom podľa § 52 ods. 1 Tr. zák. nemožno zužovať len na skúmanie riadneho života odsúdeného počas skúšobnej doby a splnenie súdom uložených obmedzení a povinností (§ 51 ods. 3, ods. 4 Tr. zák. ), ako to prezentuje minister v podanom dovolaní. Ak by sme pripustili tento názor, potom by sa strácal rozdiel medzi podmiennečným odkladom výkonu trestu podľa § 49 Tr. zák. a podmiennečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom podľa § 51 Tr. zák. Ak je raz súdom uložený probačný dohľad nad správaním odsúdeného v skúšobnej dobe, potom dodržiavanie podmienok toho dohľadu je nevyhnutným predpokladom pre rozhodnutie o osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe. Závažné porušenie podmienok probačného dohľadu, prípadné sústavné menej závažné porušovanie podmienok probačného dohľadu zo strany odsúdeného je dôvodom na rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe.

Rozdielny pohľad ministra spravodlivosti a súdov na otázku, čo je a čo nie je závažné porušenie podmienok probačného dohľadu, ani rozdielny pohľad na následky s tým spojené, nie sú preto spôsobilé naplniť dovolací dôvod § 371 ods. 2 Tr. por., pokiaľ súdy postupovali v medziach zákona.

Čo sa týka námietky, že súdy svojím postupom porušili zásadu proporcionality trestania, tu treba uviesť, že zásada proporcionality bola plne zohľadnená už pri samotnom ukladaní trestu obvinenému, keď mu bol uložený trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby s použitím ustanovenia § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení vo výmere troch rokov, hoci pôvodná trestná sadza odňatia slobody podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. sa pohybovala v rozpätí od štyroch do desiatich rokov.

Na základe vyššie uvedených skutočností nepovažoval dovolací súd námietky ministra spravodlivosti za dôvodné.

Taktiež námietku ministra spravodlivosti, že konajúci súd si pred vydaním rozhodnutia nevyžiadal potrebné správy v zmysle ust. § 418 ods. 1 veta tretia Tr. por. (odpis z registra trestov, správu z útvaru Policajného zboru, či sa proti odsúdenému nevedie trestné stíhanie a od orgánu, ktorý prejednáva priestupky, či nebol v skúšobnej dobe postihnutý za obdobný priestupok), nepovažoval dovolací súd za dôvodnú. Je pravdou, že tieto správy sú nevyhnutným predpokladom rozhodnutia, no podľa dovolacieho súdu len rozhodnutia o tom, že sa odsúdený osvedčil, keďže tento typ rozhodnutia nie je možné vydať skôr, kým nie je preskúmané správanie sa odsúdeného počas celej skúšobnej doby (porovnaj R 41/1973). Naproti tomu rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe s nariadeným probačným dohľadom môže súd vydať už v priebehu skúšobnej doby, čo je zrejme priamo z dikcie ustanovenia § 52 ods. 1 Tr. zák. Ak je závažné porušenie podmienok probačného dohľadu samé o sebe dôvodom na rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe, ako to bolo zdôvodnené vyššie v texte, potom takýto záver nezmenia ani správy o odsúdenom riadne vyžiadané ešte v priebehu plynutia skúšobnej doby, aj keď by svedčali v jeho prospech.

Treba tiež podotknúť, že jednou zo správ, ktorá nebola vyžiadaná, je správa z útvaru Policajného zboru o tom, či sa proti odsúdenému nevedie trestné stíhanie za skutky spáchané počas skúšobnej doby. Na uvedené dovolací súd poukazuje v kontexte uznesenia OO PZ Košice - Nad jazerom z 26. marca 2012, sp. zn. ČVS: ORP-811/JA-KE-2012, z odôvodnenia ktorého vyplynulo, že manželka obvineného na neho podala trestné oznámenie pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3, písm. b/ Tr. zák., pretože si neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči ich dvom deťom A. a A. od januára 2005 do času podania trestného oznámenia, t. j. do 26. marca 2012, čím takto na výživnom spolu na obe deti dlhuje sumu vo výške najmenej 4.400,- Eur.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vychádzajúc tak z vyššie uvedených skutočností a prezentovaných úvah dovolací súd konštatuje, že v posudzovanej trestnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371, a preto s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie ministra spravodlivosti podané v prospech obvineného na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.